

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: Ch. Ch.**, nar. „X“, zastoupeného JUDr. Pavlínou Vanickou, advokátkou se sídlem Slezská 1, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Policie ČR**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2013, č.j. CPR-6112/ČJ-2013-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto **p r á v o n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28.3.2013, č.j. KRPE-21437-30/ČJ-2013-170022-SV, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to v délce 1 roku. Dále byla žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce uvedl, že vykonával práci jako kuchař ve společnosti v níž je jednatelem, ovšem bez pracovního povolení. Takové jednání podřadil správní orgán pod ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3) zákona o pobytu cizinců. Žalobce „opakovaně namítá“, že výkon činnosti pro společnost, která směřuje navenek vůči třetím osobám a kterou statutární orgán plní povinnosti, ke kterým se společnost zavázala, nemusí tyto činnosti být nutně kvalifikovány jako výkon závislé práce ve smyslu Zákoníku práce a zákona o zaměstnanosti. Žalobce jako jednatel při výkonu své funkce provádí činnost, která spočívá v uzavírání závazků, plnění závazků a provádění právních úkonů, nepotřebuje k tomu povolení k zaměstnání, byť by se jednalo o fyzickou práci. Uvedená povinnost mít pracovní povolení pro žalobce nevyplývá. Zákon o zaměstnanosti, tj. zákon č. 435/2004 Sb., (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) nelze vykládat formalisticky, a to zejména ve vztahu k ust. § 89, kdy podle názoru žalovaného jsou činnosti jednatele obchodní společnosti jen činnosti ve smyslu § 134 a 135 obchodního zákoníku. Tato situace by byla naprosto „absurdní“, pokud by např. společnost, jejímž předmětem činnosti je mimo jiné hostinská činnost, musela najmout kuchaře, číšníka, řidiče atd. Mimo to co se povinnosti jednatele, mít pro jednatelskou činnost pracovní povolení týká, není jasné, o co správní orgán tuto svou argumentaci opírá, kdy není uvedeno ve znění k jaké době použil správní orgán zákon o zaměstnanosti k takovému závěru, což vede k nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Výkon žalovaného je diskriminační, brání možnosti svobodného podnikání. Například žalobce nelze použít „natolik drakonické opatření“, jako je vyhoštění z území ČR, kdy správní orgány jsou si tvrdosti takového opatření pro jinak naprosto slušného člověka moc dobře vědomi, což je v žalovaném rozhodnutí zlehčováno. Žalobce je jednatelem společnosti, která má tři jednatele a dva společníky, nejedná se o společnost, která má 51 jednatelů a dva společníky, i tuto okolnost je třeba ve správním řízení zohlednit, což se nestalo. Také je nutné zohlednit, že se jednalo o první možné pochybení žalobce, což správní orgán nezvažil. Rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná. Dále žalobce namítl, že nebyl dostatečně zohledněn dopad vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, žalobce žije v ČR již téměř 7 let, jedná se o dostatečně dlouhou dobu, aby došlo k přemístění jeho vazeb z území ČLR na území ČR, kdy nejen vazba na bratra, který také žije v ČR, ale i vazba na přátele je velmi intenzivní a zpětná adaptace by byla problematická. Žalobce má též v ČR ekonomické závazky, které nebude schopen v důsledku realizace žalovaného rozhodnutí dodržet, investice do společnosti bude „v podstatě ztracena“. Uložené vyhoštění je nepřiměřeně tvrdé a je fakticky pro cizince stejně tvrdým opatřením jako jakýkoliv trest uložený za spáchání trestného činu. Dále správní orgány nepřihlédly k účastníkovu tvrzení o obavě z návratů do ČLR z důvodu účasti na hnutí Falung gong, které považovaly za nevěrohodné. K tomu však nebyl proveden žádný důkaz.

Skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Žalobce tvrdil, že je nepřipustné, aby jej správní orgán dne 15.3.2013 předvolal k provedení úkonů na 28.3.2013 a poučil jej o důsledcích nedostavení se (hrozba pokuty atd.), ale blíže úkon nespecifikoval, což zabránilo žalobci se na daný úkon připravit. Dne 28.3.2013 pak žalobci doručil upozornění na možnost seznámení se s podklady a ihned poté, jej s podklady seznámil, kdy žalobce opět neměl šanci se na seznámení s podklady jakkoliv připravit a ihned poté bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Došlo k procesnímu pochybení, pokud předvolání správního orgánu ze dne 15.3.2013 nebyl konkrétně uveden důvod předvolání a v důsledku toho nebyla žalobci poskytnuta dostatečná doba na přípravu pro seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Navržený důkaz žalobcem – žádost o pracovní povolení, bylo nutné zohlednit při rozhodování o uložení správního vyhoštění. Dále žalobce k „přiměřenosti napadeného rozhodnutí nad rámec výše uvedeného“ dodal, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Správní orgány nezhodnotily komplexně a nevypořádaly se s okolnostmi pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého života, ze spisového materiálu nevyplývá, že by se správní orgán s touto povinností vypořádal učiněním jakéhokoliv úkonu směřujícího ke zjištění skutkového stavu. Žalované rozhodnutí je nepřiměřené, likvidační, když žalobce bude evidován v systému ENO a bude vyřazen z možnosti obdržet v budoucnu dlouhodobý pobyt. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah rozhodnutí vydaných v dané věci a dále uvedl, že skutečnosti nově vzniklé po vydání pravomocného rozhodnutí, které se týkají změny rodinných poměrů žalobce, nemohou mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, neboť pro posouzení zákonnosti tohoto rozhodnutí je rozhodující stav v době rozhodování žalovaného.

Žalobce v přípisu doručeným soudem dne 17.1.2014 zopakoval svá tvrzení z žaloby a navrhl provedení důkazů k nim, přičemž předložil současně podklady týkající se pronásledování stoupenců hnutí Falang Gong v Číně.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného

správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se v první řadě musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Krajský soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vázán žalobou a přezkoumá žalované rozhodnutí pouze v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud však nelze vůbec posoudit důvodnost žalobních tvrzení, neboť z žalovaného rozhodnutí správního orgánu není možno dovodit, jakým způsobem správní orgány dospěly k výroku rozhodnutí, jakými úvahami se řídily, o jaká skutková zjištění a právní předpisy svůj závěr opřely, pak soud může z úřední povinnosti i bez návrhu konstatovat nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Vlastní přezkum žalovaného rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tj. že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 23.10.2013,

č.j. 9 As 6/2013-26). Důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost však krajský soud neshledal, když v rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dále jen „správní řád“).

Stěžejní námitkou, kterou žalobce uplatnil v průběhu správního řízení, bylo jeho tvrzení o tom, že hostinskou činnost může vykonávat i jako jednatel obchodní společnosti bez povolení k zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti (§ 89 zákona o zaměstnanosti). Výklad, že výkon jakýchkoliv činností jednatele pro společnost, vyjma činností specifikovaných ust. § 134 a 135 obchodního zákoníku) musí být pokryt povolením k zaměstnání cizince, považoval žalobce již za „absurdní“ v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolání, bylo podstatné, jakým způsobem se s ní vypořádal žalovaný. Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitek s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námítka, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

Žalovaný k této námitce uvedl následující závěr, obsažený na str. 4 žalovaného rozhodnutí:

„Má-li jít o rozdílné pojetí pojmu podnikání, musí ředitelství uvést, že v případě cizince nešlo o podnikání (cizinec není držitelem živnostenského oprávnění, nejedná vlastním jménem ani na vlastní odpovědnost), ale o exces ve vztahu k jeho činnosti jako jednatele (resp. statutárního orgánu) společnosti CHANG WEI s. r. o. Z ustanovení § 89 zákona č. 435/2004 Sb. je totiž mj. zřejmé, že cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území ČR, přičemž za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního

nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost. Výkon pracovní činnosti cizince, který je předmětem vedeného řízení, tedy jednoznačně podléhal regulaci úřadu práce prostřednictvím povinnosti mít příslušné povolení k zaměstnání. Pro účely zákona č. 326/1999 Sb. je pak zaměstnání definováno ustanovením § 178b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a zaměstnáním je mj. také plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby (zde společnosti CHANG WEI s. r. o.) zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost. Posouzení výkonu pracovní činnosti vykonávané cizincem jako protiprávního jednání tedy plně koresponduje nejen s dikcí ustanovení § 178b zákona č. 326/1999 Sb., v návaznosti na ustanovení § 89 zákona č. 435/2004 Sb., ale také s dikcí ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. S ohledem na výše uvedené ředitelství uplatněnou námitku považuje za neopodstatněnou.“

Krajský soud se s výše uvedeným názorem žalovaného zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. K tomu je nutné uvést, že takový postup soudu je možný, přičemž k tomuto lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“ Správnost tohoto názoru potvrdil i Ústavní soud v usnesení sp. zn. ÚS 874/11 ze dne 12.5.2011, kde vyslovil, že není nezbytné, aby NSS znovu podrobně opakoval již jednou ve správním soudnictví v dané věci vyslovené, pokud se se závěry krajského soudu zcela ztotožnil a dal jasně najevo (byť odkazem), jaké úvahy zaujal. Tento závěr Ústavního soudu sice platí pro rozhodování NSS, ale lze jej analogicky aplikovat i v případě rozhodování krajského soudu.

K tomu soud dále v intencích uvedeného závěru žalovaného uvádí, že zmíněný správní názor žalovaného vychází v podstatě přímo z platné právní úpravy, čili v dané věci není možné výkladem nad jasné ustanovení platné právní úpravy dospět k jinému závěru, než který z ní vyplývá; absoluta sententia expositore non indiget (jasná slova nepotřebují vykladače).

Podle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání, pokud tento zákon nestanoví jinak, a platné povolení k pobytu na území ČR; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Z tohoto ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že jednatel obchodní společnosti jako statutární orgán musí mít platné povolení k zaměstnání i k plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných mimo jiné i statutárním orgánem, tedy i jednatelem. Zákon o pobytu cizinců neobsahuje vlastní definici pojmu zaměstnání, a proto je třeba vycházet z definice obsažené v zákoně o zaměstnanosti, kde je výslovně uvedeno, že za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního

nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost. Slovní spojení „pro tyto účely“ vyjadřuje, že se citované vymezení pojmu zaměstnání vztahuje na všechny situace, které souvisí s povolením k zaměstnání pro cizince, tj. i pro účely správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců z důvodu výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání (srov. rozsudek NSS ze dne 28.2.2007, č.j. 4 As 16/2006-89, který se sice vztahoval na společníka obchodní společnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v dané věci na jednatele obchodní společnosti jako statutární orgán). Proto nebylo nutné vzhledem k výše uvedenému jasnému výkladu a aplikaci zákona o zaměstnanosti se zabývat polemikou žalobce uvedenou v žalobě, neboť ta v podstatě směřuje proti jasnému znění zákona. K tomu krajský soud pouze dodává, že v této souvislosti soud souhlasí s názorem žalovaného o tom, „že lze připustit, že k výkonu funkce jednatele a s ním spojené jednatelské činnosti cizinec povolení k zaměstnání skutečně nepotřebuje, předmětem řízení však nebyla posuzována jednatelská činnost cizince, ale výkon pracovní činnosti vyplývající z předmětu činnosti společnosti CHANG WEI s. r. o., které cizinec pro uvedenou obchodní společnost vlastní prací zajišťoval. Nepochybně tedy jde o zaměstnání v intencích ust. § 178b zákona o pobytu cizinců, které je pro porušení povinnosti mít povolení k zaměstnání důvodem pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3) téhož zákona.“ S ohledem na výše uvedené proto správně žalovaný odmítl i argumentaci cizince, že by pro svou práci musel mít 5 různých pracovních povolení, neboť pracovní povolení by bylo vydáváno právě s ohledem na předmět činnosti společnosti, ve které by cizinec jako společník nebo jednatel byl ve smyslu ust. § 89 zákona o zaměstnanosti zaměstnáván. Je zřejmé, že nejde o závislou práci, se kterou cizinec v rámci svých argumentací „operuje“, ale jde o zaměstnávání tzv. „ze zákona“. Posuzováním pracovní činnosti cizinců uvedeným způsobem nemůže být svobodné podnikání dotčeno a nemůže být ve vztahu k cizincům ani postupem diskriminačním, neboť po splnění zákonných podmínek sloužících k ochraně vlastního trhu práce je běžné zaměstnání či podnikání cizince povolováno. Žalovaný tedy správně uvedenou polemiku žalobce o správnosti postupu žalovaného odmítl.

Dalšími námitkami, které se týkaly nepřiměřenosti rozhodnutí a obav žalobce z návratu do ČLR se rovněž žalovaný zabýval v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Ve vztahu k námitce nepřiměřenosti rozhodnutí (žalobce namítl, že dosud vedl řádný život, pobývá na území ČR 7 let, vytvořil si zde ekonomické a jiné závazky, které by byly vyhoštěním ovlivněny), žalovaný uvedl, že touto otázkou se již zabýval podrobně správní orgán I. stupně. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek, tudíž je nutné vycházet i z výše uvedeného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jeho závěry, se kterými se soud ztotožňuje a odkazuje na ně, považoval soud za právně relevantní a dostatečné i z hlediska přezkoumatelnosti s tím, že navíc je nutné dodat následující:

Správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí vzal v úvahu veškeré právně relevantní skutečnosti, dobu po kterou vykonával pracovní činnost bez povolení, skutečnost, že se jedná o velmi závažné porušení zákona o pobytu cizinců, přičemž na uložené sankci neshledává soud nic nepřiměřeného, naopak ji považuje za adekvátní vůči všem okolnostem projednávané věci. Skutečnosti uvedené žalobcem, tj. že vedl dosud v ČR řádný život, že zde pobývá již 7 let, že zde má vytvořeny ekonomické závazky, kdy nebude schopen je dodržet, přičemž investice do společnosti „bude v podstatě ztracena,“ nemohou být samy o sobě bez dalšího důvodem pro to, aby správní vyhoštění nebylo žalobci uloženo. Je samozřejmé, že

každý cizinec po určité době si vytvoří v ČR „vazby na přátele“, a to často i intenzivní (opak by byl spíše výjimkou), přičemž jeho tvrzení o problematické zpětné adaptaci do ČLR žalobce nijak ani nedoložil, takže lze o něm úspěšněji pochybovat. Rovněž tvrzení žalobce o obavě z návratu do ČLR z důvodu účasti na hnutí Falung Gong nemohly vést správní orgány k jinému závěru, když rozhodnutí o správním vyhoštění bylo podloženo právně relevantním podkladem pro posouzení důvodnosti obav žalobce z návratu do ČLR závazným stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky ministerstva vnitra ČR, z jehož závěru vyplývá, že vycestování žalobce je možné, neboť jeho obava z návratu do ČLR je neopodstatněná. Proti tomuto závaznému stanovisku v podstatě žalobce nic v žalobě konkrétního nenamítl (uvedené závazné stanovisko si správní orgán I. stupně vyžádal dle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, takže v dané věci byl dodržen zákonný postup). Soud dospěl k závěru, že uvedené závěry správních orgánů by nemohly změnit ani žalobcem uvedená tvrzení o pronásledování stoupenců uvedeného hnutí v Číně a neprovedl proto ani dokazování, které navrhoval žalobce, když v dané byly splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o vyhoštění (argumentace soudu viz výše). Krajský soud shodně s žalovaným nedospěl k názoru, že by uložené opatření bylo ve věci žalobce nepřiměřené, když vyhostit lze cizince dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3) zákona o pobytu cizinců až na 5 let. Pokud žalobce argumentoval v žalobě praxí Ministerstva vnitra ČR v tom směru, že bude „nadobro vyřazen z možnosti obdržet v budoucnu dlouhodobý pobyt“, tak toto tvrzení samo o sobě není důvodem pro to, aby správní orgán rozhodující o vyhoštění v případě splnění všech zákonných předpokladů pro takové rozhodnutí od vydání rozhodnutí o vyhoštění upustil. Rozhodovací prací či jinými postupy Ministerstva vnitra ČR nelze „omlouvat“ protiprávní jednání, kterého se cizinec na území ČR dopustil. K tomuto závěru dospěl žalovaný v žalovaném rozhodnutí, když uvedenou námitku uplatnil rovněž i v odvolání, soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. Navíc v rámci řízení o správním vyhoštění nelze předjímat způsob rozhodování o případné budoucí žádosti cizince o povolení k pobytu na území ČR, správní vyhoštění nelze přirovnávat k trestu vyhoštění. Námitku týkající se procesního postupu správního orgánu v souvislosti s předvoláním žalobce ze dne 15.3.2013 uplatnil žalobce rovněž v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný zastal názor, že předvolání ze dne 15.3.2013 sice nesplňuje náležitosti podle § 59 správního řádu. V tom případě však dle názoru žalovaného došlo pouze k pochybení v použití předvolání, které nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce výše zmíněným předvoláním nebyl předvolán k úkonu správního orgánu, ale pouze k tomu, že vyzval žalobce, aby se seznámil s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedený postup spočívající v užití předvolání, když žalobci měla být pouze zaslána výzva k tomu, aby se seznámil dle § 36 odst. 3 správního řádu s podklady rozhodnutí, čili jednalo se pouze o úkon účastníka správního řízení, nikoliv správního orgánu, nemohla způsobit vadu, jenž by měla dopad na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí by měl pouze takový postup správního orgánu, kdyby mu byla upřena možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve věci před jeho vydáním. Žalovaný proto správně dospěl k závěru, že žalobci nebyla upřena možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve věci před jeho vydáním a že tedy zákonnost žalovaného rozhodnutí nebyla ovlivněna, zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla ovlivněna. Ostatně žalobce ani v žalobě neuvedl, jaká že to byla konkrétní jeho práva krácena výše zmíněným postupem, tj. jaká že to konkrétní „svá práva“ nemohl v řízení efektivně uplatnit díky tomuto postupu.

K tomu soud navíc musí dodat, že ne každé porušení procesních práv žalobce má automaticky nezákonnost žalovaného rozhodnutí s tím, že vznikne důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí soudem.

Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by se např. jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. mutatis mutandis rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006 č.j. 5 As 53/2004-96, www.nssoud.cz). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, dostupný rovněž na výše zmíněných www.stránkách).

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, proto ji musel zamítnout jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. ledna 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová